

A N U N T

Paris, 22 noiembrie 2006

Am trimis la Bruxelles, în traducere franceză, și “răspunsul” primit de la Președintele României (vezi-l în documentul atașat), pentru a se aseza în dosar alături de luminosul “răspuns” al Ministrului Justiției trimis anterior - precum și comentariul următor:

Scrisoarea mea (a treia!) către președintele Traian Băsescu, depusă la Paris, în 14 oct. a fost înregistrată de “Adm. prezidențială” sub nr. 33665 din 17 X 2006 și începea prin a reaminti:

“(...) în urmă cu șase luni V. Tismăneanu m-a contactat, invitându-mă să particip la o Comisie ce avea să studieze “binefacerile” **comunismului căzut pe capul Românilor, începând din 28 iunie 1940**. O făcea, afirma el, cu asentimentul președintelui Traian Băsescu, initiatorul Comisiei. După ce am acceptat propunerea, el m-a asigurat că în câteva ore consilierul prezidențial Săftoiu îmi va telefona pentru a stabili condițiile colaborării mele - V. Tismăneanu le comunicase președintelui Băsescu iar acesta fusese de acord cu ele:

- restituirea - fără a face vreo cerere - a drepturilor cetățenești luate de Ceaușescu în 1977;

- repunerea în toate drepturile furate, mie și membrilor familiei mele (documente de la CSNAS arată că ministrul de Interne Coman, într-un “Plan de măsuri”, propunea retragerea cetățeniei încă pe când mă aflam pe solul României, adică înainte de 20 noiembrie 1977): cetățenia română, dreptul de a publica în editurile și în presa din România - în care nu m-am putut exprima din martie 1970 până în ianuarie 1990 (total: 20 ani); nici după 1997 în urma acțiunilor “colegiale” ale foștilor prieteni deveniți turiferari ai lui I. Iliescu, ai lui E. Constantinescu (total general: 30 ani de interdicție); în fine, aștept de la statul român reparațiile morale și materiale convenite, ca unul care a luptat pe față - **și a**

fost întemnițat - pentru... drepturile omului în România dinainte de 22 decembrie 1989 fix, taman când vitejii și fideli colaboratori ai Securității au devenit posesori de certificate de revoluționari anticomuniști!(...)”

La cele trei scrisori ale mele adresate președintelui României Traian Basescu, Domnia Sa mi-a răspuns în 7.11.06; dar nu direct: misiva a poposit la Ambasada română de la Paris, de acolo a fost reexpediată spre domiciliul meu parizian în 16.11.06, pentru ca, în sfârșit, să-mi parvină prin poștă, la... 20 noiembrie 2006 (sic).

Atrag atenția asupra ultimului pasaj al scrisorii prezidențiale unde stă scris:

“Situația pe care o prezentați în scrisori poate fi deblocată printr-o adresă către Ministerul Justiției și parcurgerea unei proceduri simple”.

Și, imediat:

“Voi semnala personal cazul dv. Guvernului, asigurându-vă de întregul meu sprijin...”

De unde se înțelege ca Președintele nu era informat că Ministrul Justiției mă... informase: cetățenia nu-mi fusese luată, nici vorbă, o am în continuare (nu fusese vorba doar de cetățenie...) și îmi sugerează, senin să mă adresez... “Ministerului Justiției [pentru] parcurgerea unei proceduri simple”!

În limba română curentă astfel de “rezolvări” chiar la nivel înalt, intră sub semnul: Trimitere de la Ana la Caiafa.

Pentru limpezirea “simplelor proceduri”, Valerian Stan, înarmat cu o împuternicire legalizată din partea mea s-a adresat, la 8 nov. a.c. Directorului Direcției Arhivelor Naționale Istorice Centrale:

“...va rog sa fiți de acord să se cerceteze și să mi se comunice dacă în arhivele gestionate de către Direcția Dvs există un Decret al Consiliului de Stat prin care scriitorului Paul Goma, opozant al regimului comunist din România, i-a fost retrasă cetățenia română. Acest

Decret, în legătura cu a cărei existență sunt indicii serioase, a putut fi adoptat în perioada noiembrie 1977-decembrie 1989. (...) În situația în care Decretul va fi identificat, solicit o fotocopie a sa, certificată pentru autentificare. În eventualitatea ca asemenea Decrete nu se află în gestiunea D.A.N.I.C., solicit să mi se precizeze instituția careia va trebui să mă adresez în continuare”.

Ei bine, această nevinovată și inutilă cerere, fiindcă nu eu trebuia să caut documentele, depusă, repet, în 8 noiembrie, azi, în 22 noiembrie 2006... nu mai este de găsit! S-a volatilizat!

În România “post-revoluționară” astfel de disfuncțiuni au devenit regulă : solicitantul rămâne mereu la cheremul monstrului numit, în continuare, Aparat-de-stat-si-de-partid:

Ca și documentele de la Securitate, promise de aproape două decenii - dar translate unității militare având nume de cod CSNAS, unde au fost pelinizate tot de către “lucrători” dintre călăi și nu dintre victime; ca și documentele din Arhiva Uniunii Scriitorilor, fie “rătăcite”, fie distruse de mâna poetului revoluționar Dinescu (vorbesc în cunoștință de cauză: hârtia prin care fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor pe când mă aflam arestat, în aprilie 1977, nu a mai fost găsită în 2002 de către Stejărel Olaru, împluternicitul meu), drept care foștii rezistenți-prin-cultură, ajunși în fruntea bucatelor pentru meritele-deosebite în “opoziția anticomunistă” - ca N. Manolescu, Blandiana, își îngăduie să afirme, cu seninătate că... nu fusesem exclus! Susținea Monica Macovei altceva când afirma că... am, în continuare, cetățenia română?

Am fost obligat să accept: pe meleagurile mioritice se practică - la nivel de stat - **dispariția**: dispar documente, dispar chiar și cererile de a consulta Arhivele!

Unde? Bineînțeles, înapoi, în hrubele Securității! - nu am folosit diversiunea : “fosta Securitate”, invenție diversionistă a securiștilor eterni, ca și “poliție politică”...

România - țară și a mea, nu doar a lui Iliescu, Măgureanu, Constantinescu, Băsescu, Tăriceanu, Ungureanu - vrea să fie acceptată în Europa, însă fără a îndeplini și cerințele-reguli privitoare la drepturile omului. Tovarășii noștri de veacuri își imaginează că Europa este un fel de NATO - în care fusese băgată la grămadă de către americanii în căutare de "terenuri" pentru închisori secrete, livrate la cheie, cu tot cu cadrele specializate în tortură.

Ei își spun că din moment ce marii criminali: Dej, Groza, Pauker, Chișinevschi, Răutu, Nicolski, Maromet, Goiciu, Crăciun, Enoiu, Drăghici, Ceaușescu, Brucan - și încă mulți, mulți alții au... decedat, ei au rămas curați ca lacrima în fața nefericiților compatrioți, deci pot să "intre" (în Europa, se înțelege) cu tot cu Iliescu, Roman, Caraman, Pleșită, Voican - zburdând liberi și ferici; cu trupeți ca Merce, Voiculescu-Felix, C.V. Tudor, senatori și dipotați; cu tâlhari-criminali ca Pacepa, Turcu spălați la fântână, de sânge, onorabilizați - dimpreună cu întrea-ga liotă de securiști, milițiști, activiști persecutori ai românilor până în 22 decembrie 1989, din 23, tot decembrie, deveniți - ca prin miracol! - prosperi oameni de afaceri, jefuitori de cadavre și ai Avuției Naționale, precum și - vai - oameni politici...

La o astfel de politică, astfel de "oameni".

Acest mesaj este ultimul pe care îl adresez Autorităților de la București, cele care, de aproape 30 ani, îmi interzic, mie, intrarea în România, țara mea - ele, care azi-mâine vor intra în Europa - pe care o vor jumuli cu talentu-le consumat, după care își vor face cu ochiul:

«Și pe ăștia i-am tras în pept!»

După o gafă ca cea cu Vosganian, să se aștepte la alte surprize neplăcute.

Paul Goma